

Sándor Márk

A bencések levele

1. FEJEZET

AZ INDULÁS

Méltóságos apát sétált a Tihanyi Bencés Apátság kertjében. Ahogy az egyik közelben lévő fáklyának a fénye rávetült, arcáról le lehetett olvasni a gondterheltséget. Amint könnyed lépésekkel sétált a javakorabeli férfi, hirtelen egy nála jóval fiatalabb pap lépett oda hozzá, fölkelte őt gondolatainak tengeréből.

- Megérkezett, uram, ahogy parancsolta. – mondta az ifjú.
- Kiváló! – válaszolta az apát. – Azonnal hívja ide őt!

Erre a pap meghajolt, majd elsietett, az apát pedig várakozva sétált tovább a fák között.

Nem sokkal később a pap visszatért egy jólöltözött ifjúval az oldalán. Miután a két férfi meghajolt előtte, az apát egy intéssel elküldte a papot.

- Hivatott atyám – mondta a fiú.
- Á, igen-igen – mondta az apát, majd pár másodperc múltán hozzátette: - Jöjj, sétáljunk egyet.

A két férfi elindult, majd az apát rátért a lényegre:

- Fontos feladatot szeretnék rád bízni. Nemrég kémeim jelentették, hogy a törökök Erdéllyel karöltve minden eddiginél nagyobb támadással akarják sújtani országunkat. Köprülü nagyvezír vezetésével mintegy másfélszázezres sereg tart ide, hogy elsőprő csapást mérhessenek gyönyörű nemzetünkre. Számításaink szerint 3 hónapon belül átlépik az országhatárt. Mindezeket részletesen leírtam 5 levélben, melyeket Richárd barátomra bíztam. A te feladatod az lesz, Miklós, hogy elkíséred Richárd barátot Nagyvázsonyba, Veszprémbe, a Kereki várba, Zalavárba és Csáktornyára. Tudom, küldhetnék egy kisebb sereget is, de mivel a Hódoltság területén is vezet az utatok, az ellenség esetleg megtudná, hogy hova készültök. Elvállalod?

- Természetesen, atyám – válaszolta meghajolva az ifjú. – Már most elkezdek készülni, hogy holnap el is indulhassunk.

- Köszönöm, fiam – mondta végül a pap. – Sok embert mentetek meg, ha sikerül a küldetés.

Közben megérkeztek a bérc legszélére. Kinéztek az ezüsthídtól csillogó Balatonra, onnan pedig a némaságba boruló, ezer veszélyt rejtő Déli partra.

Miklós nyugodtan ügetett a sorsdöntő beszélgetés utáni délután. Úticélja a földsánc mögött meghúzódó barátalakások voltak, ugyanis Richárd baráttal ide beszélték meg a találkozót. Ő már előzetesen összekapta a felszerelését és remélte, hogy a szerzetes is így cselekedett, ugyanis számításai szerint (feltéve, ha még aznap elindulnak), már másnap délre megékezhettek Nagyvázsonyba. Miközben ezen gondolkozott, átlovagolt a sáncon és megérkezett a célállomáshoz. Leugrott deres lováról és gyalog folytatta útját az árnyas fák között. A völgyet 2,5 arasz magasságú hó fedte, ezért csak nehézkesen tudott haladni. Nem is csoda, hiszen épphogy belevágtak az 1663. esztendőbe.

Pár perc múlva már meg is látta a barátot, aki az otthona előtt épp egy szamárra pakolta fel a holmiját.

- Dicsértessék a Jézus Krisztus, atyám! – köszönt rá a férfira.

Richárd barát javakorabeli férfi volt, talán már a nyolcvan évet is meghaladta. Hajának már minden szála ősz volt. De a kiállása, meg a szeme! Akár a vele szemben álló ifjúnak.

- Üdvözöllek, fiam – válaszolta.
- Ne segítsek magának? – kérdezte az ifjú.
- Ne fáradj vele – mondta a bencés, majd meghúzta az utolsó csomót.
- Indulhatunk? – kérdezte a társa.
- Mindjárt, csak előbb megnézem, hogy nálam vannak-e a levelek – mondta, majd

csuhája belső zsebéből elővette az öt kincset érő borítékot. Miután visszarakta őket a helyükre, felült a szamarára és csak ennyit mondott: - Mehetünk.

A fiú is felült a nyeregbe és a baráttal együtt elindult fölfelé.

Nemsokára felértek a földsánc tetejére, ahol már gyorsabb tempóban tudtak lovagolni. Alig 5 perc múlva elmentek a szélmarta sziklák mellett, ahonnan hamarosan elérték a hóval borított levendulamezők mellett található, befagyott Külső-tavat. Végül napnyugtakor elérték a Kövesdi templomot, ahonnan még visszanéztek a lenyugvó nap utolsó sugarától megvilágított Tihanyi Bencés Apátság tornyaira.

2. FEJEZET

NAGYVÁZSONYBA MENET

Miklósék a következő három órát intenzív vágóban tették meg. Akkor is csak azért lassítottak, mert a barát számara már nem bírta tovább az iramot. Ezután napkeltéig csak lassúbb ügetéssel haladtak, így alkalmuk nyílt megszemlélni az általuk jól ismert tájat, igaz a hófedte erdőből a sötétség miatt csak annyit láttak, ameddig a lámpásuk fénye elért.

A nagy hó miatt csak lassan tudtak menni, ráadásul Richárd barát számara nemigen volt hozzászokva az efféle megmérettetésekhez. Ezért aztán napkeltekor a páros kénytelen volt megállni Vászolyban, ahol beültek egy általuk is ismert fogadóba.

Miután kikötötték az istállóba a hátasokat és adtak nekik szénát, beléptek az ivóba, ami a korai időpont ellenére meglehetősen tele volt. Szerencsére mégis sikerült helyet foglalniuk egy üres asztalnál. Kis várakozás után a szolgáló is odalépett hozzájuk.

- Üdvözöllek titeket. Mi szél hozott Benneteket, Miklós fiam? – kérdezte a férfi.
- A déli – válaszolta az ifjú.
- Jó, jó. De mi célja van utazásotoknak? – kérdezte ismét.
- Az apátúr megbízott minket egy feladattal – mondta bizalmasan.
- Rendben van. Na és mit hozhatok nektek?
- Én egy kupa vörösbort kérek – mondta az apát, aki eddig csak hallgatta a beszélgetést.
- Én is – tette hozzá Miklós.

A fogadós biccentett, majd távozott. Nem sokkal később már ki is hozta az italokat.

Félóra múlva, miután megitták a borukat és fizettek, a két utazó felült jószáguk hátára és elvágtattak a fényes napsütésben Nagyvázsony felé. Nem sokkal utánuk a szolgálór is kilépett a fogadó ajtaján, körbenézett, majd felpattant a lovára, hogy aztán lélekszakadva elvágtasson délkelet irányába.

A második és egyben utolsó szakaszt Nagyvázsonyig, már megállás nélkül tették meg, s hogy közben ne unatkozzanak, beszélgettek:

- Nos, te hogyan gondolkodsz az előttünk álló feladatról? – kezdte a barát. – Szerinted sikeres lesz küldetésünk?

- Ha az ellenség nem szerez tudomást róla, akkor feltétlenül, atyám – válaszolta Miska.

- És szerinted milyen lesz a török hadjárata?

- Veszélyes. De én ott fogok harcolni, ahogy őseim tették annak idején. És Ön, atyám? Ön mit szeretne tenni a közeli, vészterhes időkben?

- Fiam! – mondta rövid hallgatás után Richárd barát. – Én sok dolgot megértem már, éppen ezért bizonytalan a jövőm. Hosszú út van már mögöttem, amit még mindig tisztán látok. De az előttem lévő út, na, az bizonytalan. Egyedül Isten a megmondhatója annak, hogy meddig tart még.

Ezután mindketten gondolataikba merülve ügettek tovább a hóval borított szőlőültetvények között. Az út további részében nem szóltak egymáshoz. Miklós végig a barát szavain töprengett.

A déli harangszóra érkeztek meg a településre. Együtt úgy határoztak, hogy előbb keresnek maguknak szállást és csak utána beszélnek majd a vár urával, Zichy István császári kamarással.

A két utas végül csak egy viszonylag meleg istállóban tudott megszállni, mivelhogy a város összes szállása teli volt a rendkívül hideg tél miatt. Miklós dohogott is ezen, de Richárd barát azt mondta, hogy járhattak volna rosszabbul is. Ezután megebédeltek a magukkal hozott szalonnás-kenyérből, és erős paprikából.

Már alkonyodott, mikorra bebocsátást nyertek a vár urához. A kamarás kedvesen fogadta őket.

- Üdvözöllek, barátaim! – mondta. – Miben lehetek szolgálatotokra?

- Rossz híreket hoztunk az apátúrtól. – mondta Richárd, majd átadta a levelet.

A várúr végig olvasta, majd kábultan lerogyott egy székre. Csak egy perc múlva szólalt meg, alig hallhatóan.

- Köszönöm szépen a figyelmeztetést. Most elmehettek.

A két vándor búcsúzóul meghajolt, majd távozott a szállására, hogy ott aludjon néhány órát a másnapi hosszú út előtt.

3. FEJEZET

VESZPRÉM, GIZELLA VÁROSA

Másnap reggelre igencsak meghűltek a hideg istállóban. Miután megreggeliztek és összepakoltak, azonnal folytatták az utat, hogy már kora délutánra megérkezhesse-nek Veszprémbe. Mivel az állatok már jobban belemelegedtek az utazásba, így meg-lehetősen gyorsan haladtak, a nagy hó ellenére is. És hogy közben ne unatkozzanak, jó szokásukhoz híven beszélgettek. Nem a terveikről, mint előző nap, hanem a kör-nyező területekről. A sokat látott barát mesélt, az ifjú pedig hallgatta. Szavuk messze szállt a hófedte szántóföldeken. Richárd elmondta, hogy Veszprém volt a hajdani Szent István király feleségének, Boldog Gizellának a kedvenc városa, valamint a legenda sze-rint a királyné itt varrta meg a koronázási palástot. Azt is elmondta, hogy az viszont tény, hogy azóta is a Veszprémi püspök koronázza meg a magyar királynőket. Vígan telt az útjuk a városba.

Délután 3 óra felé járhatott az idő, mire meglátták a szikla tetején magasodó, fen-séges várat. Ahogy legutóbb, itt is először szállást kerestek, és rövid kutakodás után találtak is egy szobát, amit kivettek aznapra.

Mivel vasárnap volt, elmentek templomba, majd különváltak egy időre, mert a ba-rátnak el kellett intéznie egy egyházi ügyet a város szélén álló apácakolostorban. Mik-lós vele akart menni az apátnak tett ígérete miatt, de társa ragaszkodott hozzá, hogy egyedül menjen. Így hát az ifjú vitéz úgy döntött, hogy bebarangolja a várost.

Nyugodtan sétált a zengugos utcákon. Volt már Veszprémbe, igaz, annak már több éve. Az épületek között kavarogva nemsokára megérkezett a Várdomb tövében található piacra. Végig sétált az áruktól roskadozó pultok között keletkezett szűk siká-torban. Nézegette a ritkábbnál ritkább portékákat, szagolgatta a különlegesebbnél kü-lönlegesebb illatokat és nézte a világ számos országából származó embereket. Éppen elmélyült a gondolataiban, amikor valami felkeltette a figyelmét. Nem is valami, ha-nem valaki.

- Jé! Hát nem te vagy az, Béla? – kérdezte az előtte felbukkanó legénytől.
- Hohó! Nem csal a szemem? Hogy kerülsz te ide, Miklós? – mondta Béla.
- Hát van egy kis feladatom, de többet úgy se mondhatok – válaszolta Miklós, miközben kezet fogtak.

- Gyere, hadd hívjalak meg egy italra! – invitálta barátját Béla.
- Örömet veszem – válaszolta amaz.

A két férfi rövid keresgélés után talált egy viszonylag üres fogadót, ahol mindketten rendeltek egy-egy kupa bort. Miközben megitták az italaikat, beszélgettek az elmúlt időkről, mivelhogy a barátok már vagy két éve nem találkoztak.

- Már rég terveztem, hogy meglátogatlak, de tudod, hogy sok a dolgom – magyarázta Béla.

- Tudom, nekem is sok a dolgom. De te nem dolgozhatsz valami sok helyen, hiszen protestáns vagy. – szúrta oda Miklós.

- Való igaz is lenne az, amit mondtál, ha a világon csak hivatalnoki munka lenne. De sok a kétkezi munka is.

- Igazad van.
- Ugye! Na és egyedül utaztál ide, vagy...?

- Á, nem. Velem van még Richárd barát Tihanyból. Talán ismered. Meg különben is csak átutazóban vagyunk. Holnap már megyünk is tovább. Még egy kicsit beszélgettek, majd a két barát útjai elváltak.

Miklós elindult a vár felvonóhidja felé, ugyanis ide beszéltek meg a találkozót a baráttal.

Richárd már nyugtalanul várta őt, mivel nem tudta elképzelni, hogy mi történhetett a fiúval. Miután Miklós megnyugtatta, együtt elindultak a vár urához. Az árnyas épületek között sétálva hőseinken enyhe félelem futott végig. Nem is a félelem a jó szó, inkább a nyugtalanság. Így értek el a várúr lakosztályához, ahol azonban jó nyugdórát kellett várakozniuk a meglehetősen mogorva ajtónálló miatt.

Miután megérkeztek a várúr színe elé, egy, az előzőhöz igencsak hasonlító jelenetnek lehettek szemtanúi, azzal a különbséggel, hogy itt a vár ura amint magához tért, ordítva küldte el őket, amit Miklós igencsak zokon vett.

A beszélgetés végeztével Richárd barát elindult visszafelé a szállásra, útitársa azonban még kísért a vár mellett található sziklának a tetejére. Onnan nézett le az alatta elterülő városra. Látott néhány kóbor állatot, egy-két koldust, akik a hideg elől ereszek alá menekültek. Ám gondolatai nem az alatta szunnyadó nagyváros körül forogtak, hanem a levendulamezőkkel borított Tihany körül, mely számára mindig is a legfontosabb, legszebb hely lesz a Földön.

4. FEJEZET

A SZOLGÁLÓ ÉS HAKAN

Nos, igen. A pincér... Vajon mit tett történetünk eddigi leggyanúsabb karaktere, míg a két utazó elért előbb Nagyvázsönyba, majd Veszprémbe?

A szolgáló, akit történetesen Takács Gézának hívtak, a vendéglőben hallottak alapján arra a helyes következtetésre jutott, hogy az apát tudomást szerezhette a törökök közelgő támadásáról. És hogy ő maga honnan tudott a támadásról? Nos, ez hosszú és bonyolult történet. Géza ugyanis félig török származású volt. Szülei már meghaltak, egyetlenegy élő rokona a török nagybátyja, Hakan volt. Tőle kapta az információt, és most is éppen hozzá sietett, mert gyanította, hogy a két utazó Csáktornyára igyekszik.

Így hát amint a két férfi elindult Nagyvázsönyra, ő is lóra kapott, hogy megkeresse a Sóstó mellett táborozó rokonát. Az első napon meg sem állt, így a nap végére már tetemes előnyhöz jutott a két utazóval szemben. Estefelé azonban a lova már nagyon el volt gyengülve az egésznapos vágától, így gazdája hiába csapta bele a sarkantyúját az oldalába, nem volt hajlandó továbbra is fenntartani a nagy sebességet. Ezért hát kénytelen volt estére megállni egy széltől és hótól védett patak partján. Végül annyira már maga sem bánta a hirtelen jött pihenést.

Másnap reggel újult erővel folytatta a sebes vágát, így nem sokkal napkelte után már el is érte a Hódoltság területét. Körülbelül akkor, amikor Miklós és Richárd barát elérték Veszprém városát, ő is megérkezett Sóstó határához. A településen azonban megint megpihent, csak most már önmaga miatt. Megetette a lovát és ő maga is megébédelt, majd lepihent egy órára.

Ezek után viszont már tényleg muszáj volt megkeresnie Hakant és csapatát. Alig félóra múlva már meg is találta őket az erdő szélén. A törökök heten voltak és körben elhelyezett szekerek alkották a táborukat, amelyeken különböző zsákmányok voltak, sőt az egyiken még pár rabszolga is, akik némán figyelték a jövevényt. Maguk a törökök nem törődtek vele, egyedül csak az, amelyik eddig egy viharvert, öreg tölgy tövében feküdt. Ő maga is leginkább az öreg tölgyre hasonlított. Magas, szikár termetű, ötven év körüli férfi volt. Fekete haját már több helyen is ősz szálak tűzdelték. Napbarnított, szigorú arcán sebhelyek fehérlettek. Ruha gyanánt egyszerű szabású, fekete arab ruhát viselt, övéből pedig egy hajlott szabja bőrrel fedett pengéje állt ki. Ő volt Hakan, Takács Géza nagybátyja.

- Kedves unokaöcsém! – szólt mély, rekedt hangon. – Mi végett jöttél ide, ahogy látom, lóhalálában?

- Fontos híreket hozok, bácsikám.
 - Miféle híreket? – kérdezte az egyik török.
 - A fogadóba, ahol dolgozok, két napja betért egy általam már ismert páros, akik Tihanyból jöttek. Hallottam, hogy valamilyen küldetésről beszéltek, amivel az apát úr bízta meg őket.
 - Tudomást szereztek volna a nagy hadjáratról? – kérdezte Hakan.
 - Igen, én is így gondolkodtam. – válaszolta Géza. – Az úti céljuk szerintem Csáktornya.
 - De nem fogják elérni – mondta a fogai között a török rablóvezér. – Pontosan ki is a két utazó?
 - Az egyik egy Sibrik Miklós nevű ifjú vitéz. Jó vívó, vele nehéz lesz elbánni. A másik pedig Richárd barát, egy tihanyi remete. Ő már nyolcvan éves is elmúlt. Ő annyira nem veszélyes.
 - Legyőzzük őket! – kiáltották a törökök, ám Hakan leintette őket.
 - Köszönöm – szólt ünnepélyesen, majd ismét az unokaöccséhez fordult. – Mit gondolsz, mikorra érnek ide?
 - Szerintem egy-két nap. A barát számaron közlekedik, az pedig nem valami gyors állat.
 - Rendben. Akkor elmondom a további teendőket – mondta Hakan. – Te, Géza, rohanvást visszamész a fogadóba. Senkinek nem szólsz egy szót se, és ügyelj rá, hogy az úton ne találkozz a két utazóval. Mi pedig bemegyünk a faluba és túladunk a foglyokon. Ezután pedig elindulunk a határra, hogy minél hamarabb végezhessünk velük. Mindenki megértett?
 - Igen! – mondták a többiek.
- Minden úgy történt, ahogy a rablóvezér eltervezte. Géza elindult visszafelé, ám a fogadóig már nem jutott el, ugyanis útközben a lova ledobta és kitörte a nyakát.
- A törökök pedig behajtottak Sóstóra a foglyokkal. Azonban csak nehezen tudtak túladni rajtuk, mivelhog a vevők mindig alálicitálták őket. Hakanéknak kezdett elfogyni a türelmük. Napnyugtára végül sikerült túladniuk az összes foglyon, pedig az egyikük, egy csontos férfi, végül igencsak nehezen került új gazdához.
- A vásár után visszatértek a táborba, és a kocsikkal elindultak az éjszakába.

5. FEJEZET

A HATÁRON

Miklósék már napkelte előtt talpon voltak. Gyorsan szedelőzködtek, hogy a nap első sugarával már indulhassanak. Most egy meglehetősen hosszú szakasz következett, amin minél hamarabb túl akartak lenni. Az éjjel havazott, ami megint csak nehezítette az utazást.

Jó is volt, hogy hamarabb indultak, mert a két utazó csak nagyon lassan haladt. Többször is meg kellett állniuk pihenni, ugyanis az állatok csak nehézkesen tudtak mozogni a térdig érő hóban. Egyik ilyen alkalommal Miklós meg is jegyezte: „Évek óta nem volt ilyen zord a tél, mint idén.” Erre Richárd barát, csak hümmögött.

Besötétedett, mire elérték a határvidéket. Itt azonban elakadtak. A barát azt mondta, hogy az éjszaka leple alatt menjenek át a határon, Miklós azonban tapasztalatból azt javasolta, hogy csak holnap keljenek át, hiszen a törökök éjszaka is nagyon éberek. Végül az ifjú tanácsára letáboroztak. Hátrébb húzódtak, majd a lehető legkisebb füsttel tüzet gyújtottak. Miután megsütötték és megették a vacsorára szánt szalonnát, a hátasok ételéről is gondoskodtak. Aztán pedig nyugodni tértek.

Másnap korán keltek és felkészültek a nem kevés veszélyt rejtő átkelésre. Reggeli után rögtön elindultak a Hódoltság területére. Körülbelül egy óra hosszan lovagoltak az ösvényen, mire elérték a helyet, ahonnan már a szultán az úr.

Nem kevés nyugtalansággal keltek át a határon. A következő három órában minden neszre odafigyeltek, ám úgy tűnt, félelmük teljesen alaptalan. Végül már teljesen megnyugodtak.

Ebédnél azért még őrködtek, ám ekkor sem történt semmi. A hóval borított erdőben egy teremtet lélek sem volt rajtuk kívül. Az étkezés befejeztével pedig minden gyanújuk elpárolgott.

A nap végén már nem is az utat figyelték, hanem egymással beszélgettek:

- Meglepődtem, hogy most mennyire nyugodt ez a veszélyes vidék – mondta Richárd barát.
- Igen, én is – válaszolta Miklós.
- El nem tudom képzelni, miért ennyire kihalt ez a hely.

- Én maga sem tudom elképzelni, atyám– válaszolta az ifjú, majd hozzátette: Nekem legalábbis semmilyen épkézláb magyarázatom sincs... Hacsak... És még sokáig beszélgettek, egészen addig, amíg le nem szállt az este, amikor is tábornok vertek egy erdei tisztáson. Egy rövid vacsora és beszélgetés után pedig már mindketten húzták a lóbőrt.

Miklós eget rengető ordításra ébredt. Ijedten körbenézett. Fáklyás, kardjukat magasba tartó, kiabáló emberek rohantak feléjük a tisztáson keresztül. „Törökök!” - futott át az agyán a felismerés. Ezután ránézett a barátára, akinek szintén rémületet látott az arcán. Nem sokat gondolkodott: kardját kirántva a társa és a támadók közé ugrott, éppen időben, ugyanis az első török, aki úgy nézett ki, mintha a csapat főnöke lett volna, már oda is ért. Ő volt Hakan, személyesen. Erőtlenül lesújtott a fiúra, aki azonban ügyesen hárított.

- Hol van a levél, hitetlen? – kérdezte Miklóstól.
- Nem tudom, miről beszélsz – válaszolta az ellenfele.

Eközben a többi török is odaért, így a vitéznek még nagyobb kihívás lett, hogy megvédje társát.

Az összecsapás már vagy negyedórája tartott. Miklós egyre jobban elfáradt, szerencséjére azonban Richárd barát is sikeresen mozgósított egy vastagabb ágat. A két utazó közösen úgy-ahogy fel tudta venni a versenyt a túlerővel szemben. Miklós sikeresen lefegyverzett két törököt, ráadásul az egyiknek el tudta kapni a fegyverét, amivel a következő pillanatban úgy eltalálta az egyik ellenfelének a sisakját, hogy az ájultan esett össze. Richárd is elég ügyesen harcolt, ugyanis egy jólirányzott ütéssel sikerült kiütnie ellenfelét. A következő pillanatban azonban megtörtént a baj. Az az ellenfél, akit Miklós leütött magához tért és a kardjával eltalálta a barát kezét. Ezzel egyidőben valahonnan az erdőből több puskalövés is felharsant és az egyik golyó végzett is valamelyik törökkel. Az ellenség megzavarodott, majd többen futásnak eredtek. Pár másodperc múlva már csak Hakan maradt közülük a tisztáson, aki látva, hogy az ellenség került túlerőbe, a társai után iramodott.

Miklós odanézett, ahonnan a lövések jöttek, miközben leguggolt a hóban fekvő társához. Az erdőből eközben egy magyarnak kinéző férfi jött ki, vállán a puskájával.

6. FEJEZET

MÉNROT

Miklós kirántotta a kardját, és úgy közelített az idegen felé, aki ennek ellenére valami igazán meglepőt tett: elmosolyodott.

- Nono, komám! – szólt az idegen. – Ne nagyon böködj ezzel a karddal, mert még kiszúrod valakinek a szemét.

- Addig kint marad a kardom, amíg nem tudom meg, hogy te ki vagy – mondta Miska.

- Hát, ha éppen tudni akarod, engem Ménrótnak hívnak. Itt szoktam vadászni a környéken. És nektek mi a nevetek?

- Engem Miklósnak hívnak. A társam pedig Richárd barát – válaszolta a fiú, majd leengedte a kardját és visszament, hogy segítsen bajba jutott társán. Közben a vadász is odaért hozzájuk, és ahogy megszemlélte a barát sebet, arcáról lehervadt a mosoly. Ő is lehajolt, hogy segítsen. Miklós először el akarta zavarni, de végül nem tette. Jó két óráig tartott, mire úgy-ahogy ellátták a sebet. Miután végeztek, Ménrót elment a lováért, amit a közelben kötött ki, a fiú pedig tüzet gyújtott. A nap már felkelt, mire sikerült mindent elrendezniük. Miklós leült a tűz mellé és a vadász melléje telepedett. Végül az utóbbi szólalt meg előbb.

- Na és mit akartak tőletek ezek a haramiák?
- Gondolom, ki akartak rabolni – hazudta a másik.
- Értem – mondta Ménrót. – Lehetne egy személyes kérdésem?
- Lehet – válaszolt Miklós nem valami barátságosan.
- Mi miatt utaztatok ide?
- Semmi közöd hozzá.
- De mégis...
- Megbíztak minket egy feladattal, ezért el kell mennünk a Kereki várba, Zalavárba és Csáktornyára. Többet nem mondhatok.

- Rendben. És mi lenne, ha veletek tartanék?
- Azt már nem.
- Miért nem?
- Mert ez magánügy.

- Jó, jó. De mégis.
- Te mit gondolsz, atyám? – kérdezte Miklós a baráttól, aki azonban már mélyen aludt. Arcán viszont mosoly volt látható. Ez döntött. – Jó, rendben. Velünk jöhetsz.
- Köszönöm – mondta az új útitárs.

Az indulást másnapra halasztották, ugyanis a barát egészségi állapota nem volt tökéletes, igaz életveszély sem fenyegette. Az elesett törököt eltemették, és felváltva őrködtek, nehogy a többi hirtelen meglepje őket.

Akadott még egy probléma, amire csak délben jöttek rá: az élelem. Eleve úgy vette meg Miska az élelmet, hogy jóval hamarabb megérkezzenek a Kereki várba. Ráadásul akkor nem számolt a harmadik útitárssal sem. Miklós azt mondta, hogy bemehetnének a közeli Sóstóba venni valamilyen élelmet, de Ménrót felvilágosította őt, hogy az őket megtámadó rablóbanda is sokat van a városban, és nem lenne jó, ha összefutnának velük a piacon. Végül a vadász felajánlotta, hogy lő pár vadat az erdőben.

Félóra múlva Ménrót vissza is tért a hátán két megtermett tűzokkal. Gyorsan megsütötték és megették a madarak egy részét, sőt Richárd barát, Miklós örömeire szintén evett egy pár falatot.

Másnap reggelre a sebesült már jobban lett, így a hármas folytatni tudta az útját. Még kétnapi útra voltak a vártól, ezért a lehető legnagyobb sebességgel haladtak. Az első nap végére már szép távolságot tudhattak a hátuk mögött, így meglehetősen vidáman szálltak le a lóról pihenni. Megettek egy újabb adagot a tűzokból, majd ismét ledőltek aludni. Annyira azért elővigyázatosak voltak, hogy a két ifjú felváltva őrködött egy közeli fa tetején.

A következő nap reggelén újult erővel indultak el a végvár felé. Ménrót számításai szerint akár már napnyugta előtt is megérkezhettek az úti céljukhoz.

Végül már éjszaka volt, mire megérkeztek a lobogó zászlós Kereki várhoz, ahol azonban további fél órát kellett várakozniuk, mert csak nehezen engedték be őket. Mivel a várúr már aludni tért, Miklós és a barát úgy döntött, hogy a levelet csak holnap adják át.

Richárd és Ménrót lefeküdt, a társuk azonban még nem volt álmos, ezért úgy döntött, hogy sétál még a várban. Elment egészen a nyugati bástyaig, ahol megállt és elnézett Csáktornya felé. Hirtelen egy alak bukkant fel mellette. Ránézett a férfira, aki visszanézett rá. Ménrót volt az.

7. FEJEZET

A KERÉKI VÁRBAN

Másnap reggel szomorú hírre ébredtek: Richárd barát állapota romlott. Úgy tűnt, megviselte őt az előző napi lovaglás. A vár felcsere természetesen megígérte, hogy minden tőle telhetőt megtesz a sebesült érdekében. Miklós és Ménrót elhatározták, hogy megkérdezik majd a vár urát, nem maradhatnak-e addig a várban, amíg a barát felépül.

A reggelit kettesben fogyasztották el, ugyanis a sérültet átszállították egy külön szobába. Közben Miklós elhatározta, hogy személyesen beszél majd a vár urával a jövőbeli török hadjáratról. Miután ettek, Ménrót lement, hogy gondoskodjon a lovakról, Miklós pedig elindult, hogy felkeresse Richárd barátot.

Bekopogott a betegszoba ajtaján. Miután beengedték, ő azonnal odasétált az útitársához. Közben a felcser beszámolt neki a barát állapotáról.

Összesen fél órát töltött a szobában. Ezalatt elmondta neki a tényállást. Útitársa elfogadta az ötletét és mikor Miklós távozott, átadta neki a levelet.

Miután visszatért a várudvarra, ott megtudta, hogy Ménrót kilovagolt pár órára. Ezekután elindult a lakótoronyba, hogy végre beszéljen a vár urával.

Mikor megérkezett az ajtóhoz, az ajtónálló rögtön beengedte őt. Az ajtón belépve szembe találta magát a vár jókedélyű, ám igencsak megtermett urával.

- Á! Örülök, hogy látlak, uram – szólt a házigazda, miközben kezet fogott a vendégével.

- Örülök, hogy fogadott. Sajnos rossz híreket hozok...

- Csak nem arról van szó, hogy a szultán másfél-százezres sereggel éppen ide tart?

- Ön honnan tudja? – kérdezte döbbenten Miklós.

- Nem csak az apát úrnak vannak kémei. Különben is, akit körbevesz az ellenség, annak fontos, hogy mindenről idejében tudomást szerezzen. Amúgy meg a szükséges biztonsági intézkedéseket már megtettem, ezért is tudtatok csak olyan nehezen bejutni a várnak a kapuján. Az apátúr levelét megtarthatod. Ha pedig nincs más mondanivalód, akkor nem tartalak fel tovább.

- Viszontlátásra, uram.

- Viszontlátásra – szólt a várúr és az egyik ajtón keresztül távozott.

A fiú enyhe döbbenettel nézett utána. Várt néhány másodpercet, majd elővette az apát levelét. Kibontotta, bár sejtette, hogy mi található benne. A papíron, az apát dőlt betűivel a következő sorok voltak láthatók:

Kalomi Péternek, a Kereki várkapitánynak

Mélyen tisztelt parancsnok úr. Nagyon tragikus információt kell önnek közölnöm, mely kihat egész országunk életére.

Kémeim, melyeket a törökökhöz küldtem, jelentették, hogy ez év 4. hónapjában a szultánnak egy 150 ezer lelket számláló serege lépi át az országunk határát, azzal a céllal, hogy leigázza nemzetünket. Éppen ezért javaslom, hogy mihamarabb hozza meg a szükséges óvintézkedéseket.

A további információkat majd szintén megüzenem önnek.

Üdvözlettel:

Sibrik András, a Tihanyi Bencés Apátság perjele

A levélből Miklós nem tudott meg semmilyen újdonságot. Csalódottan rakta vissza a zsebébe a papírt, majd ő maga is távozott a helységből.

Miután kiért a várudvarra, úgy döntött, hogy nem ül le pihenni, hanem Ménrót után lovagol. Felnyergette a lovát, majd kivágtatott a kapun. Az őrök tisztelegtek neki.

Nem tudta, hogy merre menjen, így északnak vette az irányt.

Jó két órája ment már, mire lövéseket hallott a közeli erdőből. Megtorpant. Nem tudta eldönteni, hogy barát van-e a fák között vagy ellenség. Végül kardját a keze ügyében tartva beügetett oda, ahonnan a lövések jöttek. Igaza volt, tényleg Ménrót volt az. A férfi most éppen egy gyönyörű rókát rakott rá a lovára. A két barát üdvözölte egymást, majd elhatározták, hogy egészen a Balaton határáig ellovagolnak.

Késő volt már, mire megérkeztek a partra. Miklósnak összeszorult a torka a szemben magasodó tihanyi bércek látványától. Végül megfordította a lovát és elnyargalt.

8. FEJEZET

A MÁSODIK ÜTKÖZET

Hakan idegesen sétált fel-alá a török táborban. Arca ugyan nem tükrözött indulatot, ám minden más porcikájából áradt a mérhetetlen harag. Emberei a lehető legtávolabb ültek tőle. Az előző három napban nemigen szólaltak meg, ugyanis attól féltek, hogy a vezérük egy hirtelen felindulásában még a végén végez velük. Hiába voltak többségben, tudták, hogy Hakan ellen nincs esélyük.

- Hogy történhetett ez meg? – kérdezte indulatosan. A vereség óta most szólalt meg először.

Az emberei hallgattak. Mind azt várták, hogy majd valaki más válaszol helyettük.

- Kérdeztem valamit! – ordította. – Hogyan történhetett ez meg? Válaszolj! – mondta, majd rámutatott az egyik emberére. Ujján egy gyönyörűszép gyűrű volt, rajta pedig egy hold és három csillag volt látható.

A török, akire mutatott felállt és remegő hangon beszélni kezdett.

- Hát, uram ön tudja, hogy nyeresre álltunk ellenük. De aztán hirtelen a segítségükre sietett egy felmentő sereg. Így nem tudtuk legyőzni őket.

- A „felmentő sereg”, mint kiderült egy szem hitetetlen volt. Bejutottak a várba, és ez a ti hibátok...

Hirtelen egy török szaladt ki az erdőből, de olyan sebességgel, hogy úgy tűnt, majd kiköpi a tüdejét.

- Uram, ...elindultak...a...várból. – mondta sípoló tüdővel. – Kihallgattam...őket. Éppen...Zalavárra...tartanak.

- Kiváló. Most azonnal indulunk! – parancsolta Hakan – Még Fonyód előtt eléjük kell vágnunk. Már tudom is, hogy miként és hol zárjuk körül őket. Indulás!

És a törökök elindultak a mindenre elszánt vezérük nyomában.

A három utas boldogan hagyta el a Kereki várat. Bár mostantól fel voltak készülve az újabb támadásra, de maga a tény, hogy már majdnem megtették az út felét, mégis felvillanyozta őket. Örömeikre még az is rátett egy lapáttal, hogy Richárd barát teljesen felépült a sérüléséből. Ilyen messze Tihanytól csak Ménrót volt már ezelőtt, így most az ő útmutatását követték.

Estig jó nagy távolságot megtettek, hiszen már Fonyóddal egy vonalban voltak A Zalavárra tartó útnak tehát már több, mint felét maguk mögött hagyták. Ez annak volt köszönhető, hogy az idő most melegebbre fordult, így csökkent a hó mennyisége.

Napnyugtakor tábornok vertek egy erdőben. Miklós inkább azt akarta, hogy egy tisztást válasszanak, de társai az erdőt pártolták. Nyugodtan falatoztak egyet, majd kiosztották az éjjeli őrszolgálatot. Ám az erdő csendes volt. A közelből nem jött semmi zaj. Ménrót, amikor puskájával a kezében őrködött, magában meg is jegyezte, hogy úgy tűnik, most nem fenyegeti őket semmi sem. Nem is sejtette, hogy a közeli fa tetejéről valaki minden mozdulatát figyeli.

Másnap reggel a három utazó egy rövid étkezés után tovább indult. Most egy hatalmas, sűrű és gyönyörű erdőn kellett átkelniük.

Úgy tíz óra felé járhatott, amikor Miklósnak hirtelen olyan érzése támadt, ami azt mondta neki, nézzen a háta mögé. Ez volt a szerencsájük, ugyanis így meg tudta látni a lovon közeledő, száguldó 3 törököt.

- Gyorsabban! Törökök vannak mögöttünk! – kiáltotta társainak, akik tanácsát megfogadva a lehető leggyorsabb sebességre ösztökélték hátasaikat.

Ám ekkor Ménrót észrevette a szemből jövő további három törököt.

- Állj! Elölről is jönnek! – ordította teli torokból, mire társai lelassítottak.

Miklós agyának minden fogaskereke örületes iramban pörgött. „Valahol ki kell törniük. De hol? Ha mindkét csapat eléri őket, végük van.” Végül úgy döntött, hogy elől törnek ki. Suttogva adta elő az ötletét az útitársainak, akik helyeselték azt. A következő pillanatban három torokból hangzott fel a kiáltás:

- Támadás! – majd a lehető legnagyobb sebességgel megrohmozták a közeledő török csapatot, amit valósággal megbénított a hirtelen kirohanás.

A kis csapat gyorsan közeledett. Közben a törökök is felocsúdtak és még nagyobb sebességgel támadtak. Az összeütközés már csak másodpercekre volt, amikor is a barát-nak támadt egy mentőötlete.

- Kitérni! – kiáltotta, mire társai követték az utasítást és kitértek a törökök elől.

Az első török csapat tagjai döbbenet-nel néztek utánuk és csak akkor indultak utánuk, amikor a hátulról támadó csapat beérte őket. A három menekülő teljes sebességgel vágatott, míg a Hakan vezette török sereg dühös ordítása el nem vészett a távolban.

9. FEJEZET

IRÁNY ZALAVÁR!

A három menekülő még jó pár órán keresztül vágta, bár mindannyian tudták, hogy az üldözők már réges-régen lemaradtak.

Végül mégiscsak lassítottak, ugyanis Miklós úgy gondolkodott, hogy már képtelenség az, hogy utolérjék őket. Az állatok örültek az alacsonyabb sebességnek, nyugodtan poroszkáltak a behavazott országúton. Nem úgy a gazdáik! A három vándor szíve majdnem kiugrott a helyéről. Végül a barát szólalt meg először:

- Mi volt ez?
- Nem tudom, atyám. – válaszolta Ménrót.
- Ezek ugyanazok voltak, mint akik legutóbb megtámadtak minket – közölte Miklós. – Felismertem őket.
- Ezek Hakan emberei voltak? – mondta Ménrót, majd társai értetlen pillantására hozzátette: - Ő egy hírhedt rablóvezér ezen a környéken.
- Vajon miért üldöz minket ez a Hakan? – kérdezte Richárd.
- A szavai alapján szerintem tudomást szerzett a küldetésünkről – suttogta a barátnak Miklós, majd a vadászhoz fordult. – Hakan hűséges a szultánhoz?
- Furcsa egy rablótól, de igen.
- Viszont, ha üldöznek minket, akkor minél hamarabb el kell érünk Zalavárt. – jelentette ki a barát. – Ezek az elvetemült bűnözők talán még az országhatáron át is utánunk jönnek.
- Igazad van! – mondta egyszerre a két társa.

Így hát a három utazó tovább folytatta útját. A hosszú vágtnak köszönhetően már nagyon nagy távolságot megtettek, így végül megengedhettek maguknak egy rövidebb pihenőt. Nyugodtan ültek egy magas akác tövében. Ettek pár falatot és aztán beszélgettek. Sok mindenről szót ejtettek, az elsődleges téma természetesen a fenyegető török csapat volt.

Miután átbeszélték a témát, áttértek a kellemesebb témákra. Richárd barát, aki szabadidejében sok könyvet olvasott, mesélt egy keveset Zalavár történetéről:

- Azt tudták-e az urak, hogy a vár maga eredetileg csak templomnak épült? Bizony ám. Még annak idején maga I. Szent István király adott utasítást a Récéskúti bazilika

építésére. Szintén ő volt az, aki ispáni központot hozott létre itt. És azt tudtátok, hogy még a magyarok előtt megfordult a településen a szláv hittérítő testvérpár, Szent Cirill és Szent Metód? Na de vissza a bazilikához. Magát a templomot csak a múlt évszázadban alakították át végvárrá. Azóta se tudták bevenni a törökök.

A két ifjú csak hallgatta Richárd barát szavait. Figyelték, hogy mit mond. Ez idő alatt mind a ketten a szívükbe zárták az idős szerzetest.

Néhány óra múlva tovább haladtak. Lassacskán kiértek az erdőből. Sajnos a pihe-nővel sokat veszítettek a megszerzett előnyükből, így enyhén csalódottak voltak, amikor visszanézve látták, hogy a nap lassanként eltűnik a horizonton.

De mit volt mit tenni, kénytelenek voltak keresni egy biztonságos táborhelyet.

Nagy nehezen sikerült találniuk egy tisztást, amelyet mindannyian megfelelőnek ítélték meg.

Miután letáboroztak és adtak enni a lovaknak, maguk is megvacsoráztak. Ezután átbeszélték az őrszolgálatot. Az első őr Ménrót lett. A többiek lefeküdtek aludni. Ő maga tett pár kört a tábor körül, majd leült az egyik fa tövébe. Így telt el vagy fél óra. Végül úgy döntött, hogy tesz egy ellenőrző kört a környező erdőben. Abban a pillanatban, ahogy alakját elnyelte az erdő sötétsége, Miklós felugrott és felrázta a barátot.

- Keljen fel, atyám!
- Mi történt? Miért keltesz fel engem, fiam?
- Szerettem volna beszélni önnel. Négyszemközt.
- Hát akkor beszélj!
- Szerintem valaki informálta a törököket. Másképp nemigen tudhattak volna a levelekről. És a támadás után nemsokkal felbukkant egy vadidegen, aki velünk tart.
- Én megbízok Ménrótban. – jelentette ki Richárd.
- De azért nem ártana szemmel tartani őt.
- Nyugodj le, fiam, rémeket látsz.
- Én mindenesetre vigyázni fogok. Már jön is!

Valóban Ménrót tért vissza. Jött, mert mostanra beszélték meg az őrségváltást. „Felkeltette” Miklóst, aki alvást színlelt. Az éjszaka további részében nem történt semmi érdemleges.

Másnap reggel tovább indultak az utolsó előtti megállóra, a szép Zalavárra.

10. FEJEZET

KIS-BALATON

A kis csapat gyorsan haladt a napfelkeltétől vörösre festett tájon. Boldogok voltak, az elmúlt napok fáradalmaikat már végleg maguk mögött hagyták.

A nagy tempónak köszönhetően a férfiak már délelőtt tízkor meglátták a gótikus bazilikából átépített várat magas tornyaival és erős támfalaival. Ekkor (mindennemű előre megbeszélés nélkül) a két ifjú a lehető legnagyobb sebességre gyorsította lovát, hogy minél hamarabb bevágtathassanak a vár felvonóhidján. A barát a szamarán enyhén lemaradva követte őket.

Mire Richárd áthaladt az ejtőrostély alatt, két társa már javában gondozta a lovakat. Rájuk fért a kényeztetés, hiszen az előző napok fáradalmai igencsak megterhelték őket. A barát is elrendezte az állatát, majd az útitársaival együtt elindult, hogy felkeresse a vár urát. A férfi azonban nem tudott most vendégeket fogadni. Hiába hangsúlyozta Miklós, hogy rendkívül fontos üzenetet akarnak átadni, Zalavár ura mégis hajthatatlan volt.

Csalódottan ültek le a számukra átengedett szobában. Végül más ötletük nem lévén Ménrót felajánlotta, hogy elviszi őket egy vadászatra a közeli tóhoz, a Kis-Balatonhoz. Miklós támogatta az ötletét, Richárd barát viszont azt mondta, hogy „Isten szolgájához nem illő a vadászat”. Aztán hozzátette, hogy úgyis neki kell beszélnie a várúrral.

Így aztán csak a két ifjú indult el az udvar irányába, hogy felkészüljenek az utazásra. A hátrasoknak nem igazán volt ínyükre az újabb utazás, de végül mégiscsak elindultak.

Lassan poroszkáltak keresztül a hófedte mezőkön. Mindössze félóra alatt megérkeztek a befagyott Kis-Balaton partjához.

- De szeretek itt vadászni! – mondta Ménrót, mikor odaértek.
- Valóban gyönyörű – hagyta helyben Miklós.
- Először nyúlra megyünk, aztán ha már belemelegedtünk, akkor majd rókára fogunk vadászni. – közölte a társa.
- Rendben van.

Elindultak a tó partja mentén. Rövid időn belül apró nyomokat vettek észre a hóban.

- Ezek egy nyúl nyomai – mondta a vadász, teljesen feleslegesen, hiszen már Miklós is találkozott ilyen lábnyomokkal.

Tovább menve egyre több nyomot találtak, amelyek a tó felé vezettek. Még tíz percig mentek, a nyomokat követve, amíg meg nem láttak egy kisebb csapat nyulat. Óvatosan leszálltak a lovakról és gyalog közelítették meg a vadakat. Sajnos, amikor a fiúk úgy öt méterre voltak, az állatok észrevették őket és nagy sebességgel elrohantak a közeli sáson túlra. Éppen a tó volt ott, így a nyulak egyenesen a tó jegén landoltak. A két férfi elővette a puskáját, majd mindketten elsütötték azokat, gyors egymásutánban. Miklós golyója mellé ment és betörte a jeget, Ménróté azonban talált. Nem hiába volt ő mesteri a vadászatban. Ezután Miklós elindult, hogy odavigye az elejtett zsákmányt.

- Óvatosan! – kiáltott rá Ménrót, aki már elindult a jégen.

Miklós megfogadta a tanácsot: lassan lépkedett a veszélyes terepen. Odaért az elejtett nyúlhoz, felvette, majd kidobta a térdje mellé a partra. Ezután ő is elindult, de megtörtént a baj. Attól a helytől kiindulva, ahol Miklós golyója áttörte a jégpáncélt, több irányba is repedések kezdtek el megjelenni.

- Miklós! – ordította rémültem Ménrót. – Futás!

De Miklós már szaladt is, ahogy a lába bírta. Közben, lába nyomán rengeteg helyen megrepedt a jég. Az ifjú úgy rohant, mintha törökök kergetnék őt. Ám egy rosszul kimért lépésnél megcsúszott és elhasalt a jégen. Az alatta lévő jégtábla vészesen megemelkedett, félő volt, hogy a vitéz leesik róla a jeges vízbe. Szerencsére Ménrótnek támadt egy mentőötlete. Kinyújtotta Miklós felé a puskáját, aki azt az utolsó pillanatban elkapta, így a vadász ki tudta húzni őt a partra.

- Hát, – mondta szuszogva Ménrót – ezt megúsztad, komám.

- Köszönöm – válaszolta hálatelten az ifjú. – Köszönöm. Megmentettél.

- Ugyan, semmiség. Viszont, ha kiszuszogtuk magunkat, akár rókavadászatra is mehetnénk. Rendben?

- Rendben.

Így aztán elindultak a rókák után és Miklósnak sikerült is elejtenie egy példányt. Ezután visszatértek a várba. A barát elmondta, hogy ő már átadta a levelet. Ezután Miklós órákra eltűnt az elejtett rókával együtt. Csak este jelent meg ismét, karjában a csodaszép rókabőr kabáttal. Odament vele Ménróthoz, majd némán a vállára tette.

11. FEJEZET

AZ UTOLSÓ ÚTSZAKASZ

A három férfi aznap sokáig húzta a lóbőrt. Ki akarták használni a hosszú út előtt azt, hogy olyan helyen aludnak, ahol fedél van a fejük fölött. Mikor azonban a kakas már harmadjára kukorékolt (már majdnem tízóra volt ekkor) az utazók kénytelen kieletlen kikeltek az ágyból. A férfiak gyorsan átöltöztek és ettek egy adagot a konyhán éppen elkészült, friss lepényekből.

Miután az utazók megették a lepényüket és megmosakodtak, a két ifjú felvette a kabátját. Ménrót még most is ámulattal nézett végig a Miklóstól kapott, gyönyörű rókabőr kabáton. Végül már tényleg el kellett indulniuk. Összepakolták a felszerelést, majd az állataik hátán kivágtattak a kapun.

Jó darabon lovagoltak előre a vidéken. Az időjárás napról napra melegebbre fordult, a hó már több helyen elolvadt.

A vándorok jó ütemben haladtak. Szükség is volt erre, hiszen ez az utolsó útszakasz volt mind közül a leghosszabb. Ráadásul, ahogy Miklós is emlékeztette őket, egy veszélyes török rablóvezér volt a nyomukban, bár mind úgy okoskodtak, hogy a határon az üldözők már nem mernek átlépni.

Már jócskán benne jártak a délutánban, amikor egy kisebb baleset történt. A Miklós lovára erősített élelmiszercsomagot tartó szíj kioldódott és a batyu tartalma beleömlött a folyóba. Nem tudták már kihalászni. A problémát úgy oldották meg, hogy Ménrót elment vadászni, a többiek pedig kerestek egy közeli kutat, ahol megtöltötték a kulacsokat. Sajnos ez a kényszertevékenység több órát vett el az idejükből, ezért még nagyobb sebességgel folytatták az utazást.

Késő este megálltak egy szép tölgyerdőben és letáboroztak éjszakára. Megették az egyik, Ménrót által lőtt fácánt és lefeküdtek aludni. Nem is sejtették, hogy a veszély csak alig néhány órányi távolságra van tőlük...

Hakan emberein izgalom lett úrrá, az előre küldött felderítők ugyanis jelentették, hogy a csapat alig kétórányira tőlük vert tábor. Azt is megtudták, hogy a három utazó úti célja valóban a Csáktornyai vár, sőt még arról is tudomást szereztek, hogy az idős barátnál van a levél. Ezen információk hallatán a török csapat tagjai hatalmas örömnéplésben és kiáltozásban törtek ki, de Hakan egyetlen mozdulatára elnémultak.

- Csendet! Csendet! – mondta nyugodtan. Testének most minden porcikája erőt és hatalmat sugárzott. – Tehát testvéreim, megtudtuk, hogy mi a hitetlenek célja. De ez még nem ad okot az ünneplésre. Nem ám. Ünneplés majd csak akkor lesz, amikor már a markunkban lesz a levél és a hitetlenek kardja. Előbb azonban hallgassátok meg a tervemet. A nyílt terepen fogunk támadni, a határon túl, mert ott nem számítanak támadásra. Rögtönözni fogunk. Az én és a jobb kezem, Ömer parancsait mindenki köteles teljesíteni. – Itt rámutatott az egyik társára, aki egy kicsit elkülönülve ült a társai között. Ömer átlagtermetű, fiatal férfi volt. Nem látszott különösebben erősnek, de kökényszínű szeme ravaszul nézett az erdő sötétjébe.

A három utazó másnap korán ébredt. Még napfelkelte előtt el akartak indulni, mert így, feltéve, ha semmi egyéb nem történik, akár már napnyugta előtt átkelhettek a határon.

A három férfinak azonban még előbb át kellett mennie egy óriási erdőn, mert csak így érhatték el a határt.

Nagy és sűrű volt az erdő, ezért csak nehezen tudtak benne haladni. A fák között alig hatolt át a fény, ami igencsak megnehezítette a lovak tájékozódását. A gazdáiktól pedig hiába vártak volna segítséget, hiszen a három utazó közül még egyikük sem járt itt.

Délben végül megálltak pihenni és falatozni, azonban észrevették, hogy szerencsétlenségükre az élelmük nagy része már elfogyott. Ebéd után tovább indultak.

Késő délutánra járt már, mire végre valahára kiértek az erdőből. Ezek után megsarkantyúzták az állataikat, hogy a lehető leghamarabb elérjék a határt.

Estefelé szívdobogva lépték át a horvát határt. Boldogságuk hatalmas volt, ugyanis ezzel valószínűleg megszabadultak az őket fenyegető veszélytől.

Sötétedés után letáboroztak a Mura partján és nyugovóra tértek.

Másnap reggel felvirradt a küldetés utolsó napja, ugyanis aznap érhatték el Csáktornyát. Átkeltek a Murán és szédületes vágásban folytatták az útjukat.

Dél felé járt az idő. Hőseink éppen egy nagy mezőségben lovagoltak. Az itteni éghajlat már melegebb volt, havat csak elvétve láttak. Gondolataikba merültek. Ménrót már csak akkor vette észre a hat vágatva közeledő törököt, amikor már késő volt.

12. FEJEZET

ÉLET ÉS HALÁL

- Itt vannak! – kiáltotta Ménrót. – Futás!

De már késő volt. A törökök körbevették őket minden irányból, a menekülés szinte lehetetlen volt. Ám az igazi baj csak akkor jött, amikor az egyik ellenség a puskájából kiadott lövésekkel leterítette a három hátast, de olyan hirtelen, hogy gazdáik is épp, hogy csak le tudtak ugrani róluk. Az utazók szíve a torkukban dobogott. Ebből a helyzetből egyikük se látott kiutat.

A törökök közben maguk is szálltak a lovaikról, de még mindig embergyűrűt alkottak a három férfi körül. Eközben minden szem, töröké és magyaré egyaránt, Hakanra szegeződött. A rablóvezér nyugodtan szállt le a lováról. Szenvtelenül ránézett három áldozatára, mint farkas a nyulakra. Előhúzta a kardját, majd alig hallhatóan ennyit mondott:

- Allah nevében, támadás! – és ekkor megindult az életre-halálra menő harc.

Miklós előrántotta a kardját, így szerencsésen fogadni tudta a rátámadó két törököt. Sajnos a társait már nem tudta szemmel tartani, ugyanis minden erejére szüksége volt, hogy állni tudja a sarat. Hosszú perceken keresztül küzdött, hiába. A két török túl erős ellenfél volt.

Ménrót helyzete sem volt sokkal jobb. Ő Ömerrel és két másik törökkel küzdött. Egyik kezében kardját a másikban meg a puskáját tartotta, így próbálta meg felvenni ellenfeleivel a versenyt. Ez nem volt könnyű feladat, ugyanis Ömer rendkívül veszélyes ellenfél volt, nem hiába volt ő a csapat alvezére.

Richárd barát volt a legrosszabb helyzetben. Az ő ellenfele ugyanis Hakan volt személyesen. A barát mindent megtett, hogy elkerülje a török csapásait, ami nemigen volt egyszerű feladat. Richárd kúszott-mászott a földön, hogy túlélje a küldetést.

- Add ide a levelet, hitetlen! – parancsolta Hakan, majd lesújtott, de olyan hirtelen, hogy a barát épp, hogy ki tudta kerülni.

- Sohasem fogja a kezed érinteni a papirost! – vágott vissza ellenfele.

Még így telt el jó pár perc. Már mindhárom futárt sebek tömkelege lepte el. Ám nemcsak ők szenvedtek. Ménrótnak sikerült egy rúgással és kardcsapással végleg ártalmatlanítani az egyik ellenfelét. Miklós is jól verekedett. Ő is lebénította már mindkét

ellenfelét, igaz nem egyszerre és nem is végleg. Még a barát és Hakan „párbaja” járt a legkevesebb sérüléssel, noha a rabló kardja jó párszor súrolta Richárd testét.

Még sokáig dült a csata, eredménytelenül. A nap már delelőre hágott. Mindenkiről hullott a verejték és a vér. Hakan volt az egyetlen személy, akit még nem ért találat. Noha már mindhárom magyar szembekerült vele, ő pár kardmozdulattal följük kerekedett. Éppen Ménróttal küzdött, akinek sikerült a közelébe férkőznie. Hakan egy erőteljes mozdulattal hátrébb rúgta a fiatal vadászt, majd ismét a barát felé fordult. Ám ekkor földöntúli erővel lecsapott a kiáltás, mely a közelükben harsant:

- Támadás!

És már meg is látták a mezőn közeledő, tízfős lovascsapatot. A Csáktornyai vár járőrei voltak.

- Megmenekültünk! – kiáltott fel boldogan Richárd barát. – Istennek legyen hála. A következő pillanatban a hasából véresen kibukkant az acél, ahogy Hakan pengéje átszúrta a testét. Noha hangtalanul omlott a hideg pázsitra, mégis az összes szem Richárd barát felé fordult.

- Ne! – kiáltotta Miklós, de már nem tehetett semmit.

A katonák közben megérkeztek, mire a törökök úgy döntöttek, hogy itt az ideje távozni. Lovukkal nem törődve, gyalog menekültek el a színről, nyomukban a katonákkal. A tisztáson csak hat személy maradt. A két halott, Miklós, Ménrót, Ömer és Hakan. A két nemzet képviselői összenéztek, majd haragos ordítással egymásra vetették magukat. A két ifjú szívében bosszú fortyogott. Mindketten végezni akartak az ellenséggel. Miklós Hakan-nal, Ménrót pedig Ömerrel.

Ám nem tudtak jobban elmélyülni a harcban, ugyanis nemsokkal később visszatértek a lovasok. Erre a két török rájött, hogy ez az utolsó esélyük arra, hogy elmeneküljenek. Hakan egy kardcsapással hátralökte ellenfeleit, majd Ömerrel együtt felült az utolsó ottmaradt lóra és elvágattak. Mire a katonák megérkeztek arra a helyre, ahol a tragédia történt, csak a két ifjút találták ott, akik letörten guggoltak a számukra oly fontos halott fölött.

13. FEJEZET

A BÚCSÚ

A két férfi csak nehezen ocsúdott fel a kábulatából. Mikor magukhoz tértek a segítő csapat kapitánya megkérdezte tőlük, hogy hova tartanak. Ménrót válaszolt nekik, mire ők felajánlották, hogy elkísérik őket Csáktornyára.

A csapat tagjai felpakolták a barát holttestét az egyik lóra, a két férfi ráült egy másikra, amit a katonáktól kaptak kölcsön és elindultak Zrínyi Miklós várába.

A nap már nyugovóra tért, amikor megérkeztek az úti célhoz. Ha nem történt volna meg a tragédia, Miklós boldog lett volna, hogy teljesítette a küldetést. De így csak keserűséget és fájdalmat érzett. Úgy gondolta, hogy lelkének egy része örökre odaveszett. Utoljára a szülei halálánál érezte így magát. Ahogy felidézte magában az elmúlt heteket, hónapokat, majd pedig éveket, rádöbbsen, hogy Richárddal egy igazi jóbarát veszett oda.

Közben észre sem vette, hogy már beterelték őket a számukra szabaddá tett szobába. Ledőlt az ágyra, de nem jött álom a szemére. A szomszéd heverőn Ménrót is hasonlóan érezte magát. Végül a gyász vagy a fáradság miatt mindketten elaludtak.

Másnap reggel korán keltek, ám reggeli előtt Miklós még beavatta társát a küldetésük mivoltába. Az ifjú először ledöbbsen, majd csak annyit mondott, hogy sejtette, hogy valami ehhez hasonló dolog volt a feladat.

Ezek után elindultak felkeresni a grófot, előbb azonban útba ejtették azt a szobát, ahol a halott barát testét elhelyezték. Miklós ugyan nem szívesen találkozott halott barátjával, mégis meg kellett szereznie a levelet. Ám ekkor jött a következő csalódás, ugyanis a papír szétázott tulajdonosa vérétől, így a levél olvashatatlanná vált.

Végül azért felkeresték a vár urát. Zrínyi Miklós kedvesen fogadta őket. Résztét nyilvánította a barát halála miatt és beszámolt arról, hogy a katonái még most is keresik a két szökevény törököt. Végül szót engedett névrokonának, aki a lehető legpontosabban próbálta felidézni az apát szavait.

A gróf türelmesen hallgatta őket, majd, amikor Miklós befejezte, feltett neki egy olyan kérdést, amire ő egyáltalán nem gondolt.

- Na és, ifjú! Mi az, ami igazolja szavaid hitelességét?
- Nem értem a kérdést, gróf úr.

- Azt kérdeztem, hogy mi bizonyítja a szavaid hitelességét? Mert, gondolom, belátod, hogy nem indíthatok támadást a török ellen, amíg a fenyegetés nem bizonyítható.

- Bizonyíték, bizonyíték... – gondolkodott hangosan Miklós, majd hirtelen ötlettől vezérelve átadta a Kereki várba szánt levelet.

Ez már megfelelt a grófnak. Még beszélgettek egy keveset, majd Miklós és Ménrót távozott. A gróf különös arccal nézett utánuk, látszott rajta, hogy kitalált valamit.

Napnyugtára tűzték ki Richárd barát temetését. Két társa addig is készülődött az eseményre. Ménrót megtisztította a rókabőr kabátját és barátja mentéjét. Eközben Ménrót elment a közeli erdőbe, na persze nem azért, hogy vadásszon, hanem hogy virágokat hozzon a sírra. A vár ura is kivette a részét az előkészületekből. Elküldött egy embert a paphoz és megparancsolta az egyik közelben élő kőművesnek, hogy készítsen egy kis keresztet a sírra.

A nap már nyugodni készült, sugarai vörösre festették a környező tájat. A sír helyét a várárok közelében jelölték ki. A temetésen mindössze három ember vett részt. A pap és az elhunyt két, mindenre elszánt, hűséges társa. A szertartás, ahogy a nap is, lassan a végéhez közeledett. A kis kereszt, mely Richárd barát sírját jelölte, sárgán világított a lenyugvó nap fényében. Végül a pap befejezte a monológját és távozott, a két ifjú azonban még mindig a sírt bámulta.

Hirtelen egy ember bukkant fel mögöttük. A gróf volt az.

- Gróf úr! – köszöntek rá az érkezőre.

- Üdvözöllek titeket. – mondta Zrínyi. – Azért jöttem, hogy örömet hozzak nektek a szomorúságban. Arra gondoltam, hogy magamhoz vennélek titeket, hogy együtt álljunk helyt eme veszélyes időkben. Elfogadjátok az ajánlatomat?

- Természetesen, uram – válaszolta Miklós, majd ránézett Ménrótra.

- Hát én nem fogadhatom el, uram. Tudja, inkább visszatérnék az otthonomba.

A gróf elfogadta a választ, majd megbeszélte Miksával, hogy mikor jelentkezzen szolgálatra. Ezután mindhárman távoztak.

Másnap délben érkezett a búcsú perce. A két férfi kezét rázott egymással, majd Ménrót felült a gróftól kapott lóra és kivágtatott a kapun. Miklós addig nézett utána, amíg a férfi el nem tűnt a távolban. Majd kísértalt a várdomb szélére, ahonnan lenézett a barát sírjára. Valahol a faluban éppen felhangzott a déli harangszó.